

Uzaydaki İzler
Akasya Çetinkaya

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedia.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman

Editör: Hanife Sarıtaş

Son Okuma: Alev Sevgi

Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt

Kapak Tasarım: İdil Sarı

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Mart 2025

ISBN: 978-625-6130-75-3

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

UZAYDAKİ İZLER

Akasya Çetinkaya

*Bu kitap, yara almıř ve ruhundaki izler küçüçük bedenine
sıkışmış bütün kız çocuklarına...*

GİRİŞ

Bir kitapta, insanın gönül bağı kurduğu her şeyden ömrü boyunca sorumlu olduğunu okumuştum.

Belli bir yaşa gelene kadar okuduğum her kitabı hayat felsefem haline getiriyordum. Büyüdüğümde o karakter gibi çok mutlu olacağımı düşünür, hep hayal kurardım.

Masallara çok inanırdım. Her sonun mutlu biteceğini; hatta her birimizin birer, mutlu sonsuz olacağını düşünürdüm. Ama atladığım bir şey vardı... Masallar, gerçeğe en uzak olan yazılardı.

Sanırım bu düşünceleri ilk aştığım gün, babamın anneme ilk vurduğu gündü. Küçük bir kız çocuğunun her zaman kahramanı babasıdır. Onu ilk seven erkek, ona ilk sevmeyi öğreten erkek... Durum böyle olunca küçüklüğümden beri bir sürü düşüncem değişmişti. “Acaba ben de mi bir sorun var?” demekten alıkoymadım kendimi.

Biliyordum yaşadığım hayatı ben seçmemiştim ama hayatıma yön verecek insan yalnızca kendim olacaktım. Belki kitap okumayı bırakmayacaktım ama hüznü dolu bir romanın ana karakteri olmayacaktım.

Bu sabah gözlerimi hayatımın en heyecanlı sabahına açmıştım. Gözlerimdeki heyecanı göremesem de kalbimde hissedebiliyordum. Değişik bir durumdu biliyorum ama hissettiğimi bilmek beni daha da heyecanlandırıyordu. Çünkü her zaman, duygularımı saklamaktan nefret eden bir insan olmuştum.

Gözlerimi açıp odamda göz gezdirmeye başladığımda ayılmak için, başucumda duran su bardağından birkaç yudum su aldım. Damaklarıma karışan suyun tadı, beni rahatlatmak için değil de, hissettiğim güzel duyguları tersine çevirmek ister gibiydi.

Bu duruma alışmıştım.

Kulaklarıma dolan bağırışıma sesleri, bundan önceki günleri hatırlattı. “Yapma tamam yapma.” ama bu gün diğer günlerden çok farklıydı.

Vücuduma yayılan korku beni etkisiz hale getirecek durumdaydı.

“Çalışacak duydun mu eve para getirmek için çalışacak.”

Babam, annemin saçını daha güçlü bir şekilde çektğinde dudaklarımdan çıkan çığlığa engel olamadım.

“Söz veriyorum İz. Söz veriyorum bir daha annene elimi kaldırmayacağım kızım.”

Elimdeki telefonda son tuşa da bastığımda babam daha da ağlamaya başladı.

“Polisi arayacaksın da ne olacak? Söylesene. Ben hapse girdiğimde için rahat mı edecek? Anneni kurtaracaksın ama ya baban? Babasız kalmayı göze alabiliyor musun İz?”

Yine aynı şeyler oluyordu. Babamın düzeldiği falan yoktu.

“Ne işinden bahsediyorsun sen? Annem hasta hiçbir iş yapamaz!” Sorduğum soruyla ellerini annemin saçlarından çekmeden bana döndü.

“Annenden bahseden de kim güzel kızım, ben senden bahsediyorum.” Kaşlarını çatılırken annemin sözleriyle kaskatı kesildim. “Benim kızım okuyacak. Duydun mu beni? Benim kızım okuyacak!” Babamın elleri annemin boğazını bulduğunda ne yaptığımı bilmeden ellerim babamın elindeki silahı buldu.

“Senin kızın üniversitelerde orospuluk yapacağına pavyonda yapıp eve para getirecek!” Duyabildiğim son sözler buydu. Transa geçmiş gibiydim. İşaret parmağım önce silahın tetiğini buldu. Annemin gözleri kapanırken benim yapabildiğim tek şey ateş etmek oldu.

Babamın elleri gevşedi. Annemin gözleri kapandı. Ve sonra ikisi birden gözlerimin önünde yere yığıldı.

“Anne.” Elimdeki silah yere düşerken koşarak annemin başucuna geçtim.

“Annem uyan. Annem lütfen uyan.”

“Uyan hadi gidelim.” Birkaç saniye bekledim. “O uyanmadan gidelim.” Hareket etmiyordu.

“Anne kurtulacağız. Gideceğiz buradan. Ben üniversiteyi kazanacağım. Açıklanmıştır sonuçlar. Anne lütfen.” Gözlerimden yaşlar hiç durmadan akıyordu. Öyle çok ağlıyordum ki evin kırılan kapısını bile fark edemeyecek kadar kendimden geçmiştim.

“Ben savcı Uzay Kara. Sen de İz Yılmaz olmalısın?”

Başımı aşağı yukarı sallamakla yetindim.

“Evet İz, bana olup biteni anlatır mısın?”

Cevap vermedim.

“Olay olduğu zaman annenin cesedine sarılmış ağlıyormuşsun. Bu doğru mu?” Gözlerimi devirdim.

“Polislerin beni o şekilde bulduğunu söylüyorsunuz fakat ısrarla benden duymaya çalışıyorsunuz. Bana mı inanacaksınız çalışma arkadaşlarınıza mı?”

Kaşları çatıldı. Biraz bana doğru yaklaştı. “Sence de biraz fazla cesurca konuşmuyor musun?”

“Olayı anlatmamı mı istiyorsunuz?” Ellerim saçlarımı karıştırdı, oradan ise yüzüme ulaştı. “Tamam hemen anlatayım. Normal bir sabaha uyandım. Hatta normalden daha da heyecanlı bir sabaha.” Bir kaç dakika durup kendime gelmeyi bekledim.

“Bu sabahın diğer sabahlardan farkı neydi?”

Sorduğu soruyla gülümsedim. “Bugün sınav sonuçları açıklanacaktı. Açıklanmıştır da. Annemi de alıp buradan gidecektim. O kadar emindim üniversiteyi kazandığıma.”

“Kazanmış mısın peki?”

Gözlerim dolarken cevap verdim. “Bilmiyorum. Bakmadım.”

Elini devam et der gibi salladı. “Sonra yatağımdan kalktım ve banyodaki sudan bir kaç yudum aldım iyice ayılabilmek için. Sonra içeriden bağırışma sesleri geldi. Anladım hemen annemle babamın kavgaya çıktığını. Annem sürekli yapma diye bağırıyordu. Koşarak odamdan çıktım.”

“Salona gittiğimde babam annemin saçlarından çekiyordu.” Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. “Bunu söylemekten çok utanıyorum ama bu her gün gördüğüm ve alıştığım bir görüntüydü. Bir insan annesinin dayak yemesine alışır mı? Ben alıştım işte.”

“Sonra aralarında bir konuşma geçti babam çalışacak ve eve para getirecek deyip duruyordu. Ben de sinirlendim annem hasta nasıl çalışacak dedim. Babam da bana annemin değil benim çalışacağıma söyledi. Her ne kadar içim rahatlasa da annemin olayı bu kadar abartması beni ürkütüyordu. Sonra annem bağırılmaya devam etti benim kızım okuyacak diye.” Yüzümde buruk bir gülümseme oluştu. “Babam ise üniversite de orospuluk yapacağına pavyonda yapıp evine parasını sokar dedi.”

Bakışlarım karşımdaki ela gözlü adamı bulduğunda elini yumruk yapmış olduğunu fark ettim. “Sonra annem bağırıma kalkınca boğazını sıktı ben de ne yapacağımı bilmeden belindeki silahı aldım ve hiç düşünmeden o pislige sıktım.”

Sözlerim bittiğinde karşımdaki adamın bakışları masaya ilk oturduğumdan çok daha farklıydı. Ve bana söylediği tek şey, “Baban... Yaşıyor. Belki bilmek istersin diye düşündüm.” oldu.

O gün bütün anlattıklarım odanın içindeki rüzgarın ters tepmesi sonucu yüzüme vurdu. Evet yaşadıklarım benim suçum değildi. Ama olmayan adalete göre benim suçumdu. Belki de beni çok güzel bir hayat beklerken artık hiçbir şey bekleliyordum.

3 GÜN SONRA

Birazdan bütün hayatımı etkileyecek bir karar verilecekti bu mahkeme salonunun içerisinde. Ama artık önemli değildi. Benim bir hayatım yoktu. Hapse girmem iyi bile olabilirdi.

“Yaz kızım.” Hâkimin dudaklarının arasından çıkan iki kelimeyle mahkeme salonunun hepsi ayağa kalktı.

Bakışlarım, üç gün önce beni sorguya çeken savcıya kaydığında onun da bana baktığını fark ettim.

“İz Yıldırım'ın, kasten adam yaralama suçundan 1 yıl 6 ay hapis cezasına çarptılmasına, babası Kadir Yıldırım'ın ise kasten adam öldürme iddialarına karşı yeterli delil bulunmamasından mahkemenin 3 ay 3 gün sonrasına uzatılmasına karar verilmiştir.”

Adalet? Gerçekten adalet neydi? Peki adaletin olmadığı bir ülkede adalet sarayları neden vardı?

Ellerimi kelepçelemek için gelen iki polise zorluk çıkarmadan bileklerimi uzattım.

Ardından biri bir koluma, diğeri öbür koluma girdi.

Her zaman hayalim olmuştu bir adliye salonunda böyle bir suç içerisinde bulunmak.

Ama durmam gereken yer burası değildi. Müvekkilimin yanıydı.

Benim en büyük hayalim, hukuk okuyup şiddet gören bütün kadınları en iyi şekilde savunan bir avukat olmakken, manşetlere bu şekilde

çıkmakken... Bugün gazetelerde adım şu şekildeydi: KOCASI TARAFINDAN ÖLDÜRLEN KADININ 18 YAŞINDAKİ KIZI, VERDİĞİ İFADE İLE YÜREKLERİ DAĞLADI.

Adliye salonunda çıktığımda birinin dudaklarının arasından kendi adımı duydum. Yürümeyi bıraktığımda yanımdaki iki polis memurunun da durduğunu fark ettim.

“Sanıkla konuşma iznim var.” Karşımdaki savcı Uzay Karadan başkası değildi.

Elindeki telefonu yavaşça bana doğru döndürdüğünde yemin edirim dünyanın başıma yıkıldığını hissettim.

Çünkü ekranda tercih sonuçlarım vardı.

İz Yılmaz, 1. tercih Dokuz Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesi.

Güneş doğmuş muydu? Bilmiyordum. Pek de önemli değildi. Çünkü benim güneşim sonsuza dek batmıştı.

1. BÖLÜM

“Geçmişin izleri...”

6 Yıl 6 Ay sonra

İnsanın yeri geldiğinde hissettiği bazı duygular, gün gelince onu bir hiçmiş gibi hissettirebilirdi. Bunun en büyük örneği ben olabilirim. Küçüklüğümden beri yaşadığım bütün duygular, bütün hayatımı etkiledi. Küçüçüktüm, yanımda olmasını asla istemeyeceğim insanlar tarafından eğitildim. Bana kötü olanı iyiymiş gibi dayattılar.

Ben de kendi kendimi büyüttüm. Evet annem hayatımın her döneminde yanımdaydı ama onun sessizliği benim kaybolmama neden oldu. O sustukça, ben yok oldum.

Dokuz yaşındaki bir kız çocuğunun annesini korumaya çalışması sizce normal miydi? Bence değildi.

Babam, anneme her vurduğunda, küçücük bedenimi önüne atmadan asla çekinmiyordum. İki yetişkinin arasında ezilen minik bedenim annesini kurtaracak sanıyordu. Fakat bilmiyordu ki, kollarında oluşan derin yaralar hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Annesini yaşatamayacaktı.

Hissettiklerini bağıramayacaktı...

Her zaman hissetmekten mahrum bırakıldım. Duygularımı bağıra çağıra söylemek istediğim her an bir engel çıktı karşıma ve hiçbir zaman o engele dur diyemedim.

Ama bugün...

Bugün gerçekten derinden hissedecektim.

“Şimdi bütün söyleyeceklerimi tekrar etmeni istiyorum kızım.”

Karşımdaki baro yönetim kurulu otururken, söylenen her şeyi tekrar ettim.

“Hukuka,”

“Hukuka,”

“Ahlaka,”

“Ahlaka,”

“Mesleğin onuruna ve kurallarına uygun davranacağıma,”

“Mesleğin onuruna ve kurallarına uygun davranacağıma,”

“Namusum ve vicdanım üzerine yemin ederim.”

“Namusum ve vicdanım üzerine yemin ederim.”

Sözler bittiğinde kalbimde oluşan filizlenmenin umut olduğunu çok sonradan anladım. Karşımda oturan insanlar artık benim meslektaşımıydı. Zor olmuştu ama olmuştu.

O dört duvarın içindeyken kurduğum tek hayal, yemin törenimdi. Çünkü biliyordum, bir gün her şeyin geride kalacağını biliyordum.

Karşımdaki deftere dosyam için imza attığımda, salonda bir kere daha alkış tufanı koptu.

Bu beni daha da gururlandırdı. Koskoca bir salonun içerisindeydim ve onlarca insan bana gururla bakıyordu.

Ruhsatımı aldıktan sonra bakışlarımı salonun içinde gezdirme fırsatım daha yeni oluyordu. İlk defa bir topluluğun karşısında hiç utanmadan, dimdik duruyordum.

Salondaki büyük topluluğun aynı anda bakması beni tedirgin etmiyor, aksine kalbimdeki kelebeklerin daha da çoğalmasına sebep oluyordu.

Gözlerimi salonda gezdirmeye devam ederken dikkatimi bir şey çekti. Tanıdık bir çift göz. Gözler tanıdıktı. Fakat hissettirdikleri aynıydı.

Sonradan anladım, karşımadaki Uzay Kara'dan başkası değildi.

Gözlerimi ondan ayırmadan sakince sahnedendim.

Herkes tek tek salondan ayrılırken biz hâlâ gözümüzü bile kırpmadan birbirimize bakıyorduk.

Hani demiştim ya, sorgu odasına ilk oturduğumdaki bakışları ile kalktığımındaki bakışları aynı değildi.

İşte şimdiki bakışları çok daha farklıydı. O zaman hüznle bakan adam, şu an da hayranlıkla bakıyordu bana.

Bu anlamsız bakışmayı bitiren ben oldum.

Elimdeki ruhsatıma gururla bakarken, yemin törenimden ayrıldım. Kendimi son altı yıl içerisinde gerçekten huzurlu hissediyorum. O kadar çok şey yaşamıştım ki, on sekiz yaşında bir genç kızın asla ama asla yaşamaması gereken şeylerdi.

O mahkeme salonundan çıktığım gün beni durduran, Uzay Kara belki de onca acının içerisinde bana en güzel haberi vermişti. Yine söy-

lüyorum, o dört duvar içinde beni ayakta tutan tek şey, o lanet yerden çıktığımda beni bekleyen güzel hayatımdı.

Hatırlıyor musunuz? Bir kadın vardı kocası tarafından öldürüldü. Öz kızı ise babasını silah ile yaralamıştı.

İlk işim, o kadın için adalet aramak olacaktı. Çünkü bu benim üstüme yapışan bir yemin gibiydi. Yıllar önce verdiğim sözleri, ilk olarak kendi babam üzerinde uygulayacak olmam beni hüzünlendirse de hak ettiği aşıkardı.

Bir adalet varsa herkese işlemeliydi.

Önümden geçen taksiyi sol elimle durdurdum, hızla kapıyı açıp içeri girdim.

Şoför bana dikkatlice bakarken, “Karşıyaka Örnek Köy Mezarlığı.” diye fısıldadı.

Araba hızla ilerlemeye başladı, başımı sağ tarafımdaki cama yasladım.

Yıllar sonra annemi gururlandırmak için yanına gidiyordum. Beni daha fazla ne mutlu edebilirdi ki?

Beni büyütürken en büyük hayali, okumamdı. Babam tarafından sürekli ezilen bir kadın olduğu için hiç kimse tarafından ezilmeme tahammülü yoktu. Şu an olan konumumu ona borçluydum.

Belki de bütün yaşadıklarımaya....

Mezarlıktaki taşlar görünmeye başladığında içime bir huzur doldu. Bazı insanlar mezarlıklardan korkarken, benim en huzur bulduğum yer mezarlıklardı.

Kalbim olukça hızlı atmaya başladı.

İnsanlar burada zarar göreceklarini düşünse de karakoldan, jandarmadan her yerden daha güvenliydi burası.

Her zaman büyüklerimizin dediği gibi, “Ölüden değil, diriden korkacaksın.” lafı doğruydu.

Evet klasik gelebilirdi ama kendimi böyle büyüttüm ben. Bir ölü sana nasıl zarar verebilirdi ki?

Taksi durduğunda içimdeki heyecanla çantamdan bir miktar para çıkartıp şoföre uzattım. Hızla kapıdan indiğimde annemin mezarının hemen önündeydim.

Mezar taşındaki Güneş ÖZKAYA adını gördüğümde içimden bir ürperti geçti. Annemin mezar taşında o adamın soy adının yazmasını istememiştim.

Yaşarken ona yeterince acı veren her şeyi öldüğünde almak istemişim.

Hatta o adamı tamamen hayatımdan çıkartmak için kendi soy ismi bile değiştirmişim.

Mezarlığın kapısından içeriye adım attım. Düzenli bir şekilde geldiğim için, mezarlığın üzerindeki çiçekler oldukça kusursuz gözüküyordu. Çiçekleri çok severdim.

Elim yavaşça toprağın üzerinde gezinirken gözümde tek damla yaş bile akmadı. Şu an saatlerce onunla konuşmak istiyordum.

“Anneciğim. Sözümü tuttum.” Elimdeki ruhsatımı hafifçe toprağa sürttüm. “Bak avukat oldum.” Burukça gülümsedim.

“Keşke sen de görseydin demeyeceğim. Çünkü sen zaten her şeyi görüyorsun.” Konuşurken boğazım düğüm düğüm olduğu için, bir süre doğru kelimeleri bulmaya çalıştım.

“Anne. Ben adalete pek inanmıyorum. Çünkü bu ülkede inanabileceğim bir adalet kalmadı. Yanlış anlama, senin için yattığım o birkaç yıl bana asla koymaz... Ama, ama o adamın yalnızca üç ay demir parmaklar ardında kalması... Gerçekten çok koyuyor bana.” Sesimin titremesine engel olamamıştım.

“Ama sana yemin ederim. O kadar çok savaşağım ki.” İçimdeki hırs büyüyordu. Ve en büyük dileğim, bunun nefrete dönüşmemesiydi.

“Ne bir daha bir kadın senin olduğun yerde olacak ne de bir çocuk benim olduğum yerde.”

Sanki karşımdaymış gibi sanki şu an mezarlıkta değilmişiz gibi konuşmaya devam ettim.

“Benimle ne kadar gurur duyduğunun da farkındayım. Ben de kendimle gurur duyuyorum.” Birkaç saniye bekledim.

“Ama avukat olduğum için değil, senin kızın olduğum için.” Elimi bir kez daha toprağın üzerinde dolaştırırken fısıldadım.

“Hani bana, annene çok benziyorsun diyenlere hep derdin ya, “Bah-tı benim gibi olmasın.” diye.

“Senin gibi biri olacaksam senin kaderinin aynısını yaşamaya da razıyım ben anneciğim.”

Ne kadar süre daha orada kaldım bilmiyorum ama kalkarken söylediğim son şey, “Eğer burada biraz daha kalırsam ağlayacağım ve haya-